

V tiskarni, četrti in solato
zahaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na-
slov za vse leto 8 gl. — k.,
za pol leta 4 „ — „
za četrt leta 2 „ — „
Po pošti:
Za vse leto 10 gl. — k.,
za pol leta 5 „ — „
za četrt leta 2 „ — „
Vredn. št. in opravilno
je v gospod. urah
(Herrengasse) št. 117.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniha:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se tiska 1 krat,
5 kr., če se tiska 2 krat,
4 kr., če se tiska 3 krat.
Vse posiljenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisk je plačat-
kolek (štampelj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 23.

V Mariboru 23. februarja 1869.

Tečaj II.

Odgovor.

Številka 23. časopisa „Marburger Zeitung“ prinaša volitveno pismo, katero med drugim to-le izreka: „Mi popolnoma za pravično spoznamo, da se volilni možje v zbor povabijo, in prepričati skušajo z razgovori in stav-
ljanjem interpelacij na kandidate; a mi izrečemo, da je sramotno razžaljenje našega kmečkega prebivalstva, ako se vabi z opomnjenjem: „vsak sme priti, pijača je zatonj!“ S tem podpiranjem hodi vabilo po kmečkih občinah okolo in odpustilo se nam bo, da oseb ne imenujemo, katere ga razširjajo.“

Nasprotniki vsacih polemik, smo vajeni tiho sprejemati obdolženja naše stranke, držé se ideje, da bode resnica in pravica vkljub vsem sumni-
čenjem zmagała. Kar se pa v dotičnem volitvenem pismu podaje, presega mero tega, kar moremo potrpljivo prenesti.

Znana stvar je, da se v našem mestu nekaj let sem imenje in čast someščanov kakor od razbojniške drhali v nevarnost stavlja po strupu obre-
kovanj. Neimenovani pisalec volitnega pisma in njegov značaj je menda s tem že dovolj zaznamovan. Ne mislimo pa in nečemo pustiti, da bi se dalje tako z nami ravvalo in izrekamo, da je pisalec tako dolgo nesramen obrekovalec, dokler ne dokaže, da se je od strani narodne stranke, od strani katerega njenih zastopnikov ali podpisanega volilnega odbora zares povabilo k volitvenemu shodu 26. t. m. okolo razposlalo s pristavkom: „Vsak smé priti, pijača je zastoj.“

Pač bi v takem povabilu nahajali veliko razžaljenje našega prebi-
valstva po deželi; kakor spoznamo za veliko razžaljenje, ako se v omenjenem volitvenem pismu obdolžuje, da so volilci 21. januarja 1867 k volitvi prišli, potem ko so vsi noč pili in na pol pijani.

O družih obdolževanjih v onem volitvenem pismu molčimo, in samo omenimo, da ljudje, ki se ne sramujejo odrekati in jemati našemu duhovstvu, na škofovo okrožnico kazaje, ustavno volitveno pravico, in se, da bi to do-
segli, celo nepoštenega pripomočka denunciacije ne strašijo — da so taki ljudje ne samo očem vsacega misličega človeka svojo politično nezmožnost pokazali, temuč tudi pravico izgubili imenovati se „svobodomiselne.“

Mi pričakujemo od zdrave in objektivne razsodbe naših someščanov, da celo od večine naših političnih nasprotnikov, da bodo tako nesramne vo-
vene zvijače s zaničevanjem od sebe odvrnili.

Pri tej priliki daje vred podpisani narodni kandidat ob enem na znanje, da bode proti razširjevalcem vesti, ka je vsacemu volilnemu možu, ki mu svoj glas da, obljubil za plačo dva gold, oglasil tožbo pri sodniji.

Maribor 21. febr. 1869.

V imenu nar. volilnega odbora.

Dr. F. Dominkuš.

Dr. M. Prelog.

Jos. Šuman.

Dr. Fr. Račey.

Čehi o Slovencih.

V Pragi izhajajoči list za česko in splošno avstrijsko politiko „Cor-
respondenz“ piše o Slovencih ravno tako, kakor smo mi pisali dostikrat. Radoveni smo zares, kaj bodo naši državni poslanci na vse to rekli, kar tu nam Slovencem prijazni narod sodi o njih politiki. Mi imamo eno misel in ta je, kdor vseh ljudi ne posluša in nič na to ne odgorja, ta bi imel biti najbolj pameten, ali pa nasprotno. Prvega zares ne moremo misliti. Torej pa pričakujemo, da se naši možje, ako nočejo, da bo res slovenski narod izrekel, da niso več naši, kmalu vrnejo, tu velja le aut — aut. „Correspon-
denz“ piše z napisom „Slovenci“ tako-le:

„Resolucija gališkega deželnega zbora je po dolzih oprezovanjih in zaletajih do tje dognana, da se o njej v dunajskem državnem zboru govori. Ve se, da ne obćudujemo političnih grešenih stez, po katerih hodijo gališki poslanci, kakor tudi, da se ne moremo do vere popeti, da bode Galicija kaj izdatnega dosegla, dokler bodo načela po površji plavala, ktera so njeni po-
slanci dozdej imeli. Vendar čakajmo v tej stvari, kakov sad se bo prikazal. Potrditi hočemo, da je vsaj nekaj, ako se začenja o gališki zadevi raz-
govarjati in pečati kot s posebno rečjo.“

Ako to stvar omenjamo, omenjamo jo samo za tega delj, da se t e-
mota tem bolj vidi, v katero so slovenski poslanci v državnem zboru stvar svojih volilcev posadili, tako da se čisto nič ne vidi ali so tam ali ne. Pri-
šlo je tako daleč, da po delovanji slovenskih poslancev ne more živ človek več vedeti, da v Avstriji živi narod poldruzega milijona, ki se Slovence ime-
nuje, in da je ta narod v državnem zboru zastopan. Poslednje imenitno delo smo slišali dobro pred enim letom, da je g. Svetec z morda še drugimi v časnikarski polemiki zatrjeval, da po 21. decembru 1867 ni Slovencem mogoče ničesa več želeti. In če se prav spominjamo, speli so se poslanci enkrat tudi do krotke interpelacije zaradi jezikove ravnopravnosti, o kateri se še dan de-
našnji ne ve, kake nastopke je imela. Vse drugo pa je — molčanje.

In vendar nas je baš preteklo leto podučilo, da se slovenski narod giblje in budi, da se dobro zaveda svojega obstanja, svojih potreb in namer, in da tudi ve, kje in kako ga črevelj tišči. Ker so bile slovenske dežele srečnejše od českih in se jim ni noben tabor prepovedal, zvedelo se je jasno, kaj tirjajo Slovenci in o čem se pritožujejo. Razdrobljeni v šest upravnih ob-
lastij, v šestih raznih deželnih zborih (izjemši samo enega) v naravni ali umetni manjšini, hrepene po večem zedinjenji, katero se mora želeti ne samo zaradi narodnih obzirov, nego tudi zaradi obzirov boljše uprave, — boré se za obveljavo njih narodnega bitja nasproti navalečemu nemštvu in italijanstvu, kateri poslednji se je pokazal, da nikakor ni državi prijazen; bojujejo se za više narodno in politično razvitje, da bi bili zid zoper Italijo. Program, ki je bil na vseh zares ogromno obiskovanih taborih soglasno sprejet, zedinil se je povsod v eni isti želji in v istih tirjatvah, in slovensko časopisje jih je zagovarjalo tako, da se dvomiti v tej reči ni moglo.

In slovenski poslanci v državnem zboru? Oni sami, kakor je bilo videti, z mirno dušo sedevajo dalje, in se tako zadolbé v neizrekljivo tiho

Listek.

Črčkarje iz Londona.

Čestiti mi London! kdo bi tebe ne spoštoval, drago mi pribežališče! Kteremu pribežniku bi ti drag ne bil? Velikansko mesto! ali ti bode kedaj na svetu tekmeča, ki bi te prerastel? London že pokriva nad 40 □ anglež-
kih milj zemlje, šteje nad tri milijone prebivalcev, ki vsako leto nad 800 mi-
lijonov goldinarjev potrosijo. Po vsaki glavni ulici se na dan po 7000 vozov prevozi. Ta velikan se še vedno z pomnožano močjo vsestransko narašča, razprošira se vedno dalje in dalje, ter vedno več in več stanovalcev nabira. In kaj je zdaj tukaj zato, ako človek v mestnem središču ali pet, deset milj od srede proč stanuje; vse eno mu je, brž je na mestu, kjer mu poslovanje: na vse strani ga redno vsakih 5 ali 10 minut železnica odpelje. Londonske železnice, ki so pod zemljo izpeljane, morejo se šteti med čudeže sedanjega časa. Naj se skrije Rim s svojimi podzemeljskimi koščenjaki; labirinti pre-
stare dobe, da so še tako čudežno po vseh, ki jih niso videli, popisani, bili bi v primeri podzemeljskemu Londonu le prazna otročja igrača. Podzemelj-
ske železnice v Londonu so stvarile novo podzemeljsko življenje, novo hitrost, novo korist, nov napredek. Dobra zveza enega kraja z drugim daljnim, je prva potreba, podloga in duša vsi trgovini in obrtniji; a London je temu najbitniji izgled. V 14000 in kolikor še ima več ulic, je dovoljnega kre-
tanja in gibanja. Tri milijone ljudi daje si med seboj opravkov; ima s kom in s čim, potreb in namer je nebrojnih. Neskončno obćevanje v vsi svoji različnosti zahteva, da se oddaljenost po vseh mogočih potih pokrajša in kraj kraju bliža, ter vsakemu obćevalcu polehča; in London se more sma-
trati v tem obziru vrđen za svoje obćevanje in delovanje kakor organično telo. City moremo si misliti Londonovo srce, kjer ste banka in borza glavno središče, ali rekel bi, glavni dve kameri srčni. Od tega središča se razte-
kajo in dohajajo na vse strani ulice in potje kakor žile arterije in vene v organičnem telesu. Ta pravilen pritok in odtok je bistven vsemu življenju.

Ko bi se ta motil, London bi umrl. Kolikor srce City redneje in spešneje bije, toliko se celi London krepčuje, razvija in razrastuje. Za takšno dobro komunikacijo se dela tudi vse. Ulice in ceste so vedno v dobrem stanu, lepših mostov, kakor so črez Tamizo, ne najde lahko človek kje drugod. Železnice dohajajo od vseh strani, in tako velikanskih in sijajnih kolodvorov kakor so palače londonskih glavnih postaj, menda do zdaj še ni kje drugod na sveti, baš ktere sem jaz videl v Parizu, v Berlinu in na Dunaji, ne morejo se z lon-
donskimi meriti. Po Tamizi plavajo neprestano parobrodi, kabmanov (cabman-
fiaker) je vedno pripravnih, ki te kamor ti treba, urno pelja. Ako se hočeš usesti v omnibus, ti neprestano po ulicah rožljajo. Vse to je dozdej v do-
brem redu Londonu zadostovalo. Pa kdor ne napreduje, zaostaja, kar pa tukaj biti ne sme in ne more: ko se je London 8 milj daleko od vzhoda na zapadno stran raztegnil in predmestja pak v vednem obćenji s središčem biti morajo, trebalo je pomisliti na pomočke in sredstva za lahke in hitre pote, kateri bi vsakemu priročni bili. Kjer je veljalo in se dalo železnice na vršini napraviti, storilo se je že, torej drugih trebalo je pod zemljo napeljati. Ta misel je bila res smela, in inženir, kateri je prvi jo izprožil, drzen, pa bila je veljavna in dobro je obveljala; tuneli so se zvrtali pod hišami in ulicami na vse glavne strani. Stopiš iz ulice v štacijo in hitiš doli po stopnicah na pristanišče, kamor vsakih pet ali deset minut hlapon pridrdra in te dalje od-
pelje. Tako tečejo vlaki podzemeljski sem ter tje neprestano od ranega ju-
tra do pozne polnoči. Kakšno gibanje je na nekterih štacijah, si človek težko misliti more, ako ga sam ni opazoval. Kjer se več linij izpeljava, vidiš pri-
teči in odteči skoro vsako minuto drug vlak. Tukaj je sveta, ki se požuri, da iz vagonov poskaka in brž gori na ulice odide, drugi pa, da v vagone se vsedejo in dalje odpeljejo. V malo minutah in za majhen denar se po takem doide iz središča mestnega na najskrajniji konec londonski ali odtod nazaj. Ta velika naredba pa je neprecenljive koristi. Čas je denar, in to najbolj tem, katerim treba z časom in denarom skopo gospodariti. Se od od-
daljenih predmestij po kabmanih voziti stalo bi drago, po omnibusih tudi ne more biti vsakemu vselej ugodno in mogoče, po zimi (da si ta v Lon-

delavnost, da bi čisto ne vedeli, da so tam, ako ne bi uradna poročila o sejah včasih razglasila, da je bil ta ali ta izmed njih v kakšen odbor voljen. O slovenskih poslancih, kakor slovenskih, ne čuje se nič. Gospodu Klunu že ne bomo hoteli zamerjati, saj je ministerjalni uradnik postal, pa kje so gospodje Toman, Svetec itd.? Vidi se, da so izginili. Mi vsaj si ne moremo misliti, kam bi bili prešli, da ne oglase izmed vseh silnih tirjatev svojega naroda nobene. Popred, to se ve, videlo se je, da so dobro vedeli, kako daleč imajo blagost svojega naroda zastopati. Mi se vsaj spominjamo, da so se že v februarju leta 1866, ko je bila federalistična konferenca na Dunaji zbrana, z Beustom posvetovali. To kar jim je obetal, menda jim je bilo po volji, ker so precej potem v državni zbor stopili. Tudi pozneje so se boje mnogo z državnim kancelarjem in drugimi ministri pečali in v odboru za ustavo so sem tem ter tje mnogo upirali se, zato da so se pozneje udali. Od takas pa — celo leto je med tem prešlo — so vrlo glasovali za to in za to, za izjemno stanje v Pragi in za drugo, in vrlo molčali, in še zdaj, ko se Poljaki vsaj gibljejo, molče ravno tako vrlo in brabro kakor da bi bil slovenski narod vse dosegel in bi ne imel ničesa več želeči.

Ne da bi hoteli preceniti moči slovenskih poslancev — ako so že v rajshratu. Dobro vemo, da jih je na število malo in da ne morejo čudežev delati. Ali nekaj razložkov je vendar med delanjem čudežev in med tem, če človek preveč svojo malost in ničevost čuti, ter ničesa ne dela. V sredi med tema različnima položajema bi se menda včasih lahko slovenske poslance zadelo. In tako daleč bi jih bila vendar dolgoletna skušnja prignala, da bi bili poslušani pri vladi in v zbornici s sproževanjem pravične stvari njih naroda, če jih je tudi na število le malo.

Ob kratkem, ako se delavnost ali nedelavnost slovenskih poslancev obrača, kakor se hoče in vrti, kakor se hoče, nikjer se ne dobi odmev tega, kar po daljnih slovenskih deželah od Drave do Adrije z jasnim opominjanjem doni. Edini vidni napredek ostane, da je — gospod Klun sekcijjski svetovalec postal.

Volitve v tržaški zbor.

G. Cegnar piše v „Primorcu“ tako-le:

„Volitve v mestno svetovalstvo in deželni zbor so blizu. 19. pr. meseca pokaže tržaška okolica, ali je vredna tiste česti, kateri si je po pravici pridobila v poslednjem času. — Okoličani, ta dan bo važen in imeniten, slaven ali sramoten dan! Roko tedaj na srečo, vsak naj stori svojo dolžnost! Volite vsi po svojem prepričanju, po svoji vesti; delajte, zedinite se, ne poslušajte ljndi, katerih dobro ne poznavate, ne verjemite njim, kateri se vam zdaj prilizujejo, poprej pa niso imeli dobre besede za vas. Ne manjka vam vrednih zastopnikov, ali žalostna resnica je, da imate premalo sposobnih. Lahko si izberete samo poštene in vredne možé, ali kaj bode vam s tem pomagano? Taki možje bi sicer vestno spolnovali svojo zastopniško dolžnost, kolikor je v njih moči, koristiti pa bi vam pri vsej dobri volji vendar ne mogli veliko, ker jim manjka sposobnosti, tiste lastnosti, brez ktere se v nobenem zboru nič ne opravi. Zato glejte tudi na to, da si izberete vsaj dva možá, ki nista samo vredna, ampak tudi sposobna z mirno, dostojno in krepko besedo potezati se za vas. Mož, v enej roki z večno pravico v drugej z postavo, ki ima v glavi razum, v srcu pogum in ljubezen do vas, takega moža se držite, če je rojen v okolici ali ne; Slovenec meji Slovenci ne sme biti tujec. — Nekteri možje, od katerih smo to najmanj pričakovali, prizadevajo se po ovinkih vas v volitvah motiti; takim možem kličemo z ozbiljno besedo: Glejte, kaj delate, da vas ne bode okolica klela in govorila, da ste jo izdali. — Če kdaj gotovo je letošnja volitev važna. Razmere mej Trstom in okolico — kdo ne vidi te žalostne resnice! — nikakor

donu je redko kedaj luda, letos je celo nič nimamo) je z fiakari in omnibusi velika težava, posebno pa ob megli, ktera vse v svoj zopern dim zatemi; v tem času ti ni prijetnejše vožnje nego pod zemljo. Tu je vse suho, brez vetra in praha, posebno brez nesrečne megle in njene teme; gaz daje luč in svitlobo. Ugodno se je voziti po podzemeljski železnici milijonarju, ki nahaja tu vsakoršno komoditeto, dobro je ubogemu dninarju, ker mu ta pot najmenj jemlje denarja in časa. Prebivati v hišah, pod katerimi drdrazjo lokomotivi, ne more biti preveč ugodno, meni barem bi ne bilo prijetno v vsakem trenutku imeti pod seboj zemeljski in hišni potres. Vendar človek se more vsega privaditi. — A kakor že koli, takšnih nadželezničnih poslopj je mnogo praznih postalo. Kdor iz kontinenta priroma, in kdor si take potresne hiše želi, dobi jih tukaj sedaj za prav dober kup. Podzemeljskih železnic londonskih pa naj si nikdo ne misli tako glumih, kakor so navadno tuneli, temuč prav veselo in zanimljivo je tam doli. Na vsaki postaji so prodajalnice, ako že druga ne, gotovo knjige in časopisi. Stroški, s kterimi se te železnice delajo, so ogromni, posebno odkupovanje zemljišča in poslopj pod kterimi so se tuneli navrtali. Vendar vse zapreke so se premagale in odpravile. Vprašanje pa še ostaja važno, bode li mogoče ali ne, črez kanal od angleške do francoske meje most načiniti, da bi mogli vlaki iz Londona v Pariz neprekinjeno teči. Ako se to izvrši, bode stvar res čudežna, lepa, velika in ugodna onim ljudem, ki se morske boleznij bojé. Pa kaj bi vsedanjji dobi ne bilo mogoče? Da se je kabel potegnil črez atlanski ocean in se more v eni minuti zvedeti, kar se v Evropi ali Ameriki godi, da se napelja železnica črez celi severno-amerikanski kontinent, črez pečinate gore (Rocky-Mountains) od Novega Jorka v št. Francisko, da se je Suez prodrl, ter se Sredzemeljsko in Rdeče morje zvezalo, da se je železnica črez in skoz goro Genis naredila, po vsem tem bode še mogoče počasi tudi to čudo ustvariti; most ali tunel za železnico od Angležke na Francozko. Pač vse to so stvari velike, velika stvarjenja uma in dlani človeške. Zakaj bi tedaj ne bil človek ponosen same na sebe, ako ima v sebi toliko vzvišenih moči. A koliko

niso take, kakoršnih želi vsak človek, komur je na srečo človeštva blagost; lanski razpor mej Lahi in Slovenci, žalibog, ni še pogasjen. Treba je sprave, pa take sprave, ktera se vjema z naravnimi pravicami slovenskega in latškega naroda. To mora biti prva naloga prihodnjih naših poslancev, in ta naloga, za Boga, težka je! Brez te sprave mora občinska blagost propasti, ali se okolica od Trsta ločiti. Druge volitve tukaj ni. Kdor si upa to nalogo rešiti, naj stopi na prste! Posamezen človek je ne reši, ampak le pošteno in pravično združeno prizadevanje in ljubezen do človeštva. Okoličani, ako to premišljujemo, ali ne vidimo, kako težko breme bodo nosili prihodnji naši zastopniki, koliko odgovornost bodo imeli pred Bogom in narodom! Za resnico, nobenega ne zavidamo, kteri bo sedel v zbornici! Ozrimo se še dalje: V temno prihodnost se ozira naše oko, boječi čakamo, kaj nam prinese prihodnja ura; z vojsko, to strašno Božjo šibo, nam se žuga, in mi prebivamo na državnej meji, na zadnjih pedéh avstrijske zemlje stoje naše hiše, v nevarnosti so naših očetov dragi grobi. Premislite tudi to in videli boste, koliko važnost imajo volitve, ktere so pred durmi, in koliko poguma in ljubezni do države in naroda mora imeti mož, ki volitev sprejme v zavednosti vsega tega in z dobro vestjo, ne pa z sebičnimi nameni.

Okoličani, preudarite vse to, in potem v Božjem imenu — volite!

Volitve v slovenski tržaški okolici bodo v vseh volilnih okrajih v petek 18. marca t. l. od osmih zjutraj do treh popoldne, volilci posameznih volilnih okrajev bodo imeli priti v naslednja poslopja: a) volilci prvega volitnega okraja v ljudsko šolo na Reni novi, b) volilci drugega volitnega okraja v mestno ubožnico v Kjadinu, c) volilci tretjega volitnega okraja v kavano v ljudskem vrtu v Kolonji, d) volilci četrtega volitnega okraja v šolo v Rojani, e) volilci petega volitnega okraja v šolo na Občini, f) volilci šestega volitnega okraja v šolo v Proseku. Vsak teh šest volitnih okrajev voli enega zastopnika. Volitev vsacega volitnega okraja vodila bo posebna volitna komisija. Ta komisija bo sestavljena iz enega uda mestnega svetovalstva kakor prvosednika in štirih volilcev iz občine, kterej bo privzet od deželnega namestništva določen komisar. Vodja c. k. namestništva fl. Moering vabi tedaj vse tržaške občinarje, ki imajo pravico voliti, da se v zadevajočem volilnem razredu, ali volitnem okraju vdeleže volitve s tisto resnobo, ktere je vredno tako važno in imenitno delo. Mi pa pričakujemo, da se bodo Slovenci hrabro držali in volili — Slovence za poslance.

Dopisi.

Iz Ljubljane. 19. febr. —r— [Izv. dop.] Mi Slovenci imamo pač majhno politiko, ker po svojih nezvestih državnih poslancih veče imeti ne moremo. In morda to ni škodljivo, kajti narod slovenski se budi. Ne jemljem v misel, da bodo prihodnje spomladi tabori, ktere bodo tu in tam rodoljubi (brez iniciative naših politično mrtvih prvakov osnovali, neizmerno koristi za narod, zagotavljam pa, da se tu pravi rodoljubi brez razločka jako zanimljivo za volitve slovenskih poslancev, ki se imajo zdaj vršiti. Spoznamo tu pri nas, kako važno je, in kako imenitno je, da zmagate posebno vi mariborski Slovenci na meji, kterim je moral germanizem, ki je okolo in okolo vas, neizmerno škodovati. Na meji so največe nevarnosti. Glejte, skrbite, pazite Slovenci na meji, da se ohranite; mi ki smo v sredi, bomo si že opomogli, če tudi v trenutji slabo gre in se vse mrtvo vidi. — Volitev bomo imeli tudi pri nas na Kranjskem in sicer najprej za Idrijo. Nemškutarijo so že svojega kandidata v osebi g. Lipolda postavili, narodni pak se niso še nič zedinili. Bodi Idrijskim in drugim Slovincem v okolici živo priporočeno, da posnemljejo štajerske Slovence in stopijo v volilni odbor, kteri naj ima vse niti agitacije v rokah. Kandidat mora pač še le uganjen biti v tem volilnem odboru, torej jaz ne bom nobenega imena imenoval, tem menj ker nisem daničar. Jako obžalujemo, da je g. Gariboldi od-

mu je treba skrbti in radi, da skrite talente svoje razvija! Pa London, ti veliko čudo, ti blago pribežališče! da, lahko ti peroti rastejo, ki toliko piščet pod tvoje perotnice priteka. Kdor v trgovini in denarni barantiji želi posebne sreče, pride v London; kdor je izumel ktero novo iznajdbo, pride po svoj patent v London; kdor je odličen umetnik, bodi si v kterikoli stroki in si želi za svojo umetnost denarne plače, pride v London v zavetje slobode; kdor na kontinentu le srečo lovi in je ne najde, pride v London; kdor na kontinentu „v nekterih družbah“ več ne velja, se tira v London — in Anglež provincijalec ko le more priroma v svojo Meko London; revež Irece proda svoja praseta, da doide v London; kdor je izvrsten goljuf in tat, izseli se v London; tako dohajajo v London vse vrste ljudje. Pač so vam pribežniki, dohodniki in naselniki pisani, pa še bolj pisana je sreča njihova. Največi tribut tujih dohodnikov daje Londonu Nemčija. Med temi naselniki ima vseh redov nemških stanov, nemškega značaja, ter nemške super — in sub — inteligencije. Med Nemci je v Londonu možev najodličnijih po stanu, učenosti, umetnosti, marljivosti in bogastvu, pa istotako tudi izvržencev najzanimajšijih in nadležnijih. Francozki naselniki so najbolj barbiri, parfumerji, lepoticarji, učitelji za ples in jezik, ter seveda primeren kontigent „demimonda.“ Italija pošilja sem svoje orglarje, kteri tukaj nam spleen grdiijo, in gipsove podobarje, kteri nas z lepimi belimi nagimi podobami obdarujejo. Tako daje Londonu vsaka narodnost kontinenta svoj del večji ali manjši po številu ali odličnosti; med vsemi je vendar v primeri najmanj Slovanov v Londonu. Naš del je v malem številu. Odkar je prvak ruskih emigrantov Hercen se s svojim odličnim prijateljem Ogarevom in z izdajo Kolokola na Švicarsko v Ženevo preselil ni nikakoršne pomenljive stranke slovanske v Londonu ali kje drugod na Angležkem.

(Konec prih.)

stopil in nas tako v nevarnost postavil, da dobodo nasprotniki en glas več. Rad bi pri tej priložnosti govoril o žalostni naši svobodomiselnosti, in taki disciplini, kakršne treba ni, pa bati se je da ne bi „Novice“ napravile kakov „dienstvermittlungs-institut“ in me po vsej sili, kakor enega mojih kolegov v „Sl. Nar.“, hotele vdinjati in v službo dati „Tagblattu“. Sicer ni nič posebnega novega v Ljubljani — — Novice še zmerom pridno molče v državnopravnih vprašanjih slov politike.

Iz Ljubljane, 19. febr. 1. T. Že večkrat so se pritoževali dopisovalci „Slov. Nar.“ iz Ljublj. kako sirovo da se obnašajo nekateri vojaki tukaj stanujočega polka. Pa vsak dan prinaša nam še nove dokaze popolne demoralizacije teh ljudi. Nekdanji mehiški prostovoljci niso bili na pol toliko siloviti. V Ljublj. okolici ni človek pri svetlem dnevu streljal daleč od svoje hiše gotov, brez da bi se mu ne pripetilo kaj žalostnega. Nedavno so zgrabili ti transilajtanski Štefani v bližini okolici gospo jako čislanege posestnika, ter jo hoteli tirati s sabo. Bog vedi, kaj vse bi bili počenjali ž njo; ko bi jej ne bil pritekel ob pravem hipu njen mož na pomoč, kateri je le z veliko silo odgnal to malo vredno drhal iz svoje lastnine. Tacih in enacih izgledov vam bi naštel lahko dokaj; pa zamolčim jih le zato, ker se je že pri dotični vojaški gosposki vložilo več prižeb, v kojih se polkovniku žuga vse te hudobije po časopisih na javni oder postaviti, če ne bo skrbel, da se postavijo meje. Kaj in koliko se je že storilo, nam še ni znano; objubilo se je vsaj energično skrbeti, da se odpravijo take neugodnosti. — Za kaj se naši „konstitucionelci“ ne brigajo, če se godi krivica domačim ljudem na njihzemlji! Če pa kak fant v okolici grede ravno na rekrutbo v judovskih ulicah malo zauka, brž mu je dr. Schaffer za petami. Ta gospodek hoče na vsak način biti slovenskemu publiku v Ljublj. dandenes to, kar je bil nekdaž beračem „dreiteufel“! Zdi se nam da res pod milim bogom nima družega posla, kakor letati s čudnopridnostjo za slov. komarji. Da donaša te živalice v bolnišnico „irrenarztu“, kateri jih raztresa vse prenašene po po mediciničnimi, kirurgičnimi in psihiatričnimi operacijami kot velikanske slone po slovenski deželi. Nekatere pošlje pa menda celo čez tiroljske alpe v — reich. —

Iz Vranjskega. — J. S. — Malo kje je menda borba med narodno idejo in zarjavelo nemškutarijo tako gorla, kakor ravno v našem majhnem trgu. Malo kje pa je menda tudi tako osornih in neolikanih ljudi starega kopita, kakor ravno tukaj. — In kjer zmanjkuje um, tam nastopi sirovost. Grdo res je njih početje, in vsak količjak resnične omike nadahnjene človek se mora odvrniti od take nepošteno krdeli. Nadjamo se, da bodo možje, ki še imajo le koliko poštenja, spoznali krivo pot, ki jih vodi jo ti kratkovidneži, udarjeni na umu in pameti. Da je marsiktero tako krivično djanje in vedenje naših „pseudo-slovenec“ na svitlo prišlo, pa to še malo proti temu, kar se je vse že v istini počelo. — Dokler ni bilo očitnega narodnega življenja na Vranjskem, bilo je vse v orfejevem naročju in tačas so tudi Slavofagi tiho svoje delo opravljali, ker radili so kakor jim drago. — Odkar je pa začel se živahneje meriti duh slovenski tudi na Vranjskem, od tedaj rogovili na vse kripelje ti možiceljni zastarele hegemonije, ker se jim ne dajo več vsi za nos voditi. — Ko smo domoljubni Vranjsčani jeli čitalnice snovati, — bili so skoro vsi domačini ene misli. Med tem ko so pravila potovala k potrjenju, — in se je videlo, da če s čitalnico resnica postati, odvrnilo se je nekaj tržanov od narodnega zavoda in te pri osnovi podpisane pogrésamo zdaj. Zakaj so svoj plašč zasuknili, ni drugega vzroka, nego da so po hudobnih podpihovalcih odvrnjeni. — To so pa taisti ljudje, ki se širokoustijo: da so „gebildete Slovenen“ — to so ljudje tiste vrste, ki nič bolj ne žele, kakor dočakati trenutek, v katerem se bi zaslohl Slovenstvo smrtno spanje! — Kakorhitro je bilo ustanovljenje čitalnice uresničeno, začeli so tudi vojsko. Pripetilo se je, da so se po naključju mnogobrojno sešli domoljubi. Kakor rado, napivale so se zdravice: eden n. p. udom čitalnice in njenemu krepkemu napredovanju, drugi na srečno razvijanje ljudske omike in širjenje slov. literature, tretji na dušni in materialni napredek slov. naroda... itd. — Ker so pa bili poslani ogleduhi, ki še slovensko razumeli niso, priobčili so strašne reči drugim nemškonom in... drugi dan bila je že preiskava vpeljana ter poslana okrožni sodnji Celjski; kje je zdaj, to ne vemo! Toliko vemo da so nas obsodili nemškoni med ljudstvom v strašno kazen — a kakor se dozdeva, okrožna sodnija v Celji je odbila preiskavo. Nek večer je — Bog sam ve kako — prevržen bil kamen za našim občesposhtovanim c. k. okraj. sodnikom, ki je skoz in skoz prav poštena in pravična duša; — zatorej ta dogodba čudna zastavica! — Tekoj so zagnali nasprotniki strašen hrup, čes: to so včinihi „Slovenici“! in grdili so nas po časnikihi. Razkropili so glas, da se bo zavoljo narodnega gibanja odpravil urad okrajne sodnije. Z vsem tem in ednakmi zdatnimi sredstvi so maloverne jako splašili, da se ogibljejo narodne čitalnice. (Vkljuba vsemu temu pa naša čitalnica veselo naprduje, ker ima obilo udov unanjih). Vse to še ni dovolj nemškonom; najeli so si brambovce, prav proste osebe, ktere se ne sramujejo na vse načine napadati domoljube tudi očitno na ulicah. Domoljub skoraj da na svetlo ne bi smel. — Opijanjeni junaki razsajajo za nemškutarsko kulturo. — Eden se je celo javno izustil, da ima objubljeno 30. for. če čitalnici šipe potruplje!! — Ako se naši nasprotniki ne slagajo z vedenjem in grdim psovanjem teh borilcev za njih načela, pričakujemo, da odpravijo to zavržljivo napadanje! —

Od Drave. [Izv. dop.] Pravica naj bo, tako piše nek znan domoljub v „Slov. Gosp.“ Vendar vemo, da dan denašnji tisti, kateri resnico in pravico gode, ni poslušani, kar nas pa ne sme ostrašiti, pravico javno spričevati. — Hrvatje tožijo zavoljo vednega provizorija od 1848 leta sem. Ali bi se ne bi tudi mi slovenski štajerci lahko tako potožili, da imamo mesto prave gospode, le provizorje. Glede duhovnega poglavarstva smo bili več let čreda brez pastirja, piščeta brez kockle. Prosili smo torej in segli globoko v svoje žepe in si tako pridodili domačega višjega dušnega pastirja v naš Maribor, in toraj od njega zahtevamo, naj nas pelja na dobro naravno ašo, in naj nas nikar samih ne pušča, ne na polji sv. Mohorja, ne pri slo-

venski matici, in naj sliši naš glas, kojega javno pred celim svetom izrekamo v naših narodnih glasilih, saj tudi naš večni pastir, glase svojega ljudstva ni preziral ampak se v vseh okolišnih na-nje oziral. Vsaka hiša si gotovo želi pravega gospodarja, in vsako ljudstvo pravega vladarja, in vsak človek zvestega prijatelja, in vsaka čreda pravega pastirja. Toda pri nas v novejših časih, ne le da kaplani ne vedo, ali so pa enem mestu od denes do jutri, se je celom jelo z manjšimi farami in duhovnjaki in šolami tako ravnati, vse le provizorno. — Gospodje ali vam sv. pismo ne pove zaslužno, kaj so najemniki? Ali ne privoščiti nam stanovitnega kruha, ali pa čredi pravega skrbnega pastirja. — In če so lahko male duhovnje z namestniki, tako so pa tudi lahko nadfare. Kličemo vam toraj: Vi, koji se mehko oblačite, in vsak dan za bogato obloženo mizo sedite, privoščite tudi nam končemar nekaj drobtinice in nikarte njih poteptati, mi smo z njimi zadovoljni, če nam jih daste. Nikarte govoriti, to po Josefinizmu diši ampak se spominjajte svojega utemeljnika, in primerjajte, kakova je bila njegova kancelarija, kakove so pa vaše in primorani ste spoznati, da smo od prvotnega cilja precej zagazili, in če je že res kake prenapredbe potreba, tako naj bode in capite et membris: toliko da se zastopimo, ker je sv. pismo dan današnji ni li v orientalskih jezikih pisano ampak vseh jezikih tiskano, in torej ni pravo drugim bremena nakladati, kojih človek sam noče in nemore prenašati. — Vsak dalnji komentar si tisti, kterege omenjene besede zadenejo, lahko sam naredi, ker mi, kateri drugim prostost in blagor oznanujemo, se moramo tudi sami sluzanskim verig in neznosljivih teretov otresti, drugače bi se lahko s prsti na nas kazalo in klicalo: medice cura te ipsum. Najprej pred domačim pragom zmetaj. In kdor stanje nas kaplanov pozna, kako nam viši glave strežejo, kake nam ne olajšujejo težave, temu še težijo, ta bo z menoj želel, da bi mi nižji duhovniki vendar enkrat vsi skupaj stopili in resnico povedali, kjer gre.

Iz Londona, 16. febr. [Izv. dop.] Kakor za poseben dopis Vam denes nimam ne posebnih „skandalov“ ne političnih dogodkov, ne kakšnih drugih znamenitih stvari omenjati, vendar se je denes sešel parlament, prestolni govor se je govoril in elektriciteta ga je nemudoma na vse štiri strani raznesla; da časniki in o njem modrujejo in dlako cepijo kolikor jim drago. Se ve da kraljica Viktorija ni v parlament došla, da bi tam govor, kterege ji je ministerstvo sestavilo, čitala in to prav ima, ker gotovo lord kancelar zna bolje čitati in govoriti, nego nevtolažljivo žalujoča vdova kraljica, kateri je gotovo všeč kedar koli se more ljudskemu zijanju oteti in mirno s svojo rodbino po domače živeti. Prestolni govor je kakor so navadno vsi prestoljni govori, povedano je v njem kar že tako ves svet vé in si želi; prednosti v besedi ima to da je krotek in jedern. Novi parlament opominja, da se loti svojega dela, in da tega bo precej imel, nikdo mu ga ne more zavidati. Prva rana ki jo ima lečiti, mu je nesrečna kujava Irlandija, in jaz nikakšno nimam upanja, da jo bode sedajni parlament izdoktoroval, da še toliko o svojem doktorstvu truš; druga istotako bodeča zadeva so finančne operacije, kako bolje ojkonomiti z državnimi dohodki in izdatki, kako davke znižavati in državno blagajnico vendar bolje napolnjevati. Posebno znamenita naloga bode sedanjemu parlamentu skrbeti za boljše ljudske šole in za boljči način in vspeh narodnega odgojevanja in šolanja. Bankrupcije, ktere so v Londonu in od drugod po Angležkem prava finanška kuga, imajo se tudi po novih vredbah in zakonih, ktere parlament naj pripravi in odredi, z svojo sedajno pogubnostjo zabranjevati. Evo vam dovolj predmeta vsem parlamentarnikom in časnikačem za razmišljanje, pretresovanje in gromovite govore. Da, govorov bode v prihodnjih sejah da jih Polyhymnia bode vesela; to bo Gladstone, Disraeli, Bright, Lowe in drugi v govorništvu praz prvi prvaki, ti bodo govorili in posebno John Bright bode govoril, ki zdaj kar je minister postal, kaj modro molči in še te, kedar pri kakšnem obedu govori, bojda le nekako baželoni, da ga potem še njegova časnikaška stranka strašno pika: zato vse misli da John Bright minister je celo drugi človek postal in nikakor ni več stari Bright Birminghamski poslanec, veliki in sentimentalni radikalni govornik. Toraj kar je pri vsem tem govornjenju resničnega v malo dneh bode pokazalo v parlamentu. — Pa še o volitvenih razmerah in razpravah za sedajni parlament britanski naj se v tožbo omeni vsem kandidatom parlamentnim v Avstriji, katerim bi se kaj človeškega prigoditi utegnolo, da zdaj je v veliki Britaniji mnogo takšnih dogodkov. Pred in ob času volitev potroševalo se je nezmerno veliko denara za glase; srečni kteri so zmagali in častni črki M. P. (Member of Parliament) si pridobili; saj mnogim je le na tej dvočrki časti ležeče, pa nesreča! že je marsikteri ponosen M. P. ponosno po vestminsterski palači korakal, kar mu je neusmiljena sodnija naznanila da njegov M. P. nič ne velja, da si te dve črki ste 16.000 lir šterlinga, premislite kandidati v Avstriji 160.000 srebernih godinarjev koštale, kakor poslanca za mesto Dublin, Sir Arthur Guinness, ni je ravno kar svoj M. P. zgubil, potem ko je 16.007 lir šterlinga svojim volilecem plačal. Omeniti je še reformacije na angležkem dvoru, stara kraljica še tudi hoče reformirati ko ima reformatorsko ministerstvo in tudi ona ima svoj reformatovski delokrog, t. j. obleko. Zdaj kdor na dvor dojde sme stopiti pred kraljico v dolgih hlačah iz črnega žameta; torej brez židanih nogovic in hlače do kolena. To je v moški obleki največa promena; drugih partikularitet ne omenjam, ker nadjam se da nobenemu „Sl. N.“ čitalcu ne bode treba si uniforme za angležki dvor pripravljati.

Politični razgled.

V državnem zboru so se potrdile nekatere pogodbe z deželami zastran plačanih dotacij. Kranjska dežela tirja tudi povračilo provincijalnega fonda. Sprejeta je bila tudi postava zastran štetja vseh prebivalcev v državi. — Dr. Toman je interpeliral s 24 tovariši zarad provizornega ukaza ministerstva o šolskem nadzorstvu. Interpelant je dokazoval, da je ukaz neustaven.

V ustavnem odboru državnega zbora se je posvetovalo o predlogu galiskega deželnega zbora: naj bi se nekatere določbe v drž. osnovnih

postavah spremenile. Sprejet je bil Wolfrumov nasvet, da se prvo posvetovanje izroči posebnemu pododboru.

V odboru za proračun je bilo nasvetovano naj se tistim duhovnikom plača utrga, ki delajo zoper vladu. Ker je bilo glasov za in zoper enako, določil je prvomestnikov glas, in neliberalen predlog ni obveljal, s seboj ker je vlada obljubila osnove postav predložiti kako se imajo kaznovati nepokorni duhovniki. — Sklenilo se je tudi, da se imajo prihodki škofa v Lincu zmanjšati na pravilno dotacijo.

V Zagrebu je izvoljen korar Jandrič za dež. poslanca, v Sirmiji svetovalec kr. namestni Jurkovič oba vladna. — V reškem komitatu pa so deljeni unionisti in narodni glasovi, tako da se bode moralo še enkrat voliti. — V Zagrebu se že delajo priprave za slovesno sprejetje cesarja, ki je boje namenjen Hrvaško obiskati.

Českega profesorja in poslanca Tounerja in njegovega brata je najviša sodnja obsodila zaradi kaljenja javnega miru na 6 mesecev sedenja. Ravno tako je viša deželna sodnja obsodila zaradi istega greha nekega fajmoštra Böhma, ki je bil v prvi instancijski za nekrivega spoznan. — Volitev knjeza Rudolfa Taxis-a za okrajnega prvomestnika v Mladi Boleslavi ni bila potrjena.

Po Českem se nabirajo, kakor nemški listi trdijo, podpisi na peticijo do papeža, naj se v cerkvenih opravilih po Českem in Moravskem zopet vpelje staroslovenski jezik namesti latinskega.

Grof Goluhovski, ki je zdaj na Dunaji, si boje prizadeva posredovati med Poljaki ter njihovimi tirjatvami in med vladu.

Ogerski državni zbor je s kraljevim pismom sklican na 20. dan aprila meseca.

Vzhodno vprašanje je zopet za nekaj časa zaspalo. Novo grško ministerstvo je izdalo proklamacijo v kateri pravi, da je Grška morala podati se, ker se ni bila zadosti pripravljena za boj s Turki.

V Bukureštu je veliko razdraženje na Avstrijo. Pripoveduje se tam namreč, da je Avstrija pomoči obljubila, ko bi nastala resolucija.

V Rimu so zaprli necega Filibechi-ja ki je bil tje poslan, kakor en list poveduje, da bi papež umoril.

Še nimamo dovolj tako imenovanih evropskih vprašanj, ki z vsaj dan žugajo proti evropski miru opremiti v ljuto vojsko. Po časnikih se zdaj razpravlja novo vprašanje belgijsko. Nastalo je iz tega, da se belgijska vlada vstavlja prizadevanji francoske vlade polastiti se sčasom gospodarstva belgijskih železnic, kar bi bil prvi korak, da bi se združila Belgija s Francijo. Francoski listi precej ostro pišejo proti Belgiji in jej očitajo strah pred Prusijo. Belgijska vlada pa se ne da v svojem obnašanju motiti, dasi ravno so začeli francoski listi žugati že z mirno silo ali pa s tem, da se bo moralo sedanje belgijsko ministerstvo umakniti drugemu, Franciji bolj vdanemu in povoljnemu.

Večina madridskih kortesov je sklenila, naj se zopet potrdi sedanje ministerstvo, potem pa naj se kortes vredijo, naj se imenuje nov kralj in predloži ljudstva, ki naj ga potrdi.

V Španiji so se ustavodejni kortes določno ustanovili Vlada misli svojo oblast kortesom oddati. Serano bode najbrž dobil nalogo novo ministerstvo zbrati. V dozdanih sejah so se posamezne volitve potrjevale in Serano je že priliko imel malo vstati proti republikancem.

Rusija misli na spomlad začeti na gališki meji šance delati.

Razne stvari.

* (Iz Maribora) se piše v „Tagespošto“ da hauptmana Seidl-a za poslanca volilcem priporoča 150 „najveljavnejših in najbolj neodvisnih mož“. No, 150 jih je ne mara res. Kar se „najbolj neodvisnih“ tiče je dopisovalec najbrž spregledal precej tistih „k.k.“ in še večje število družin razmer. Kar se pa dostaja „najveljavnejših“, bi lahko kaj govorili, pa počakamo še malo. Denes samo toliko, da je med onimi 150 več tistih, ki so pač podpisani, pa se nikdar niso podpisali, kar bodo eni djanško dokazali. Utegnemo tudi o tem še kaj posvetiti, kaki so naši nasprotniki.

* (Iz Trsta) poročajo, da se je v parobrodu „Radecki“ vnelo v magazin za oglje; ogenj se je širil do kamre, v kateri se shranjuje strelni prah (pulver) in vsa ladija se je razletela v zrak. Na tej vojaški barki je bilo 364 mož. S plavanjem se jih je otelo samo 23, vsi drugi so smrt storili.

* (O zedinjeni Sloveniji) piše „Slov. Gosp.“ med drugimi: „Avstrija zahteva tudi zedinjeno Slovenijo, ki se pa ne bode delala brez noč in tudi ne brez pogodb, ampak pogodbe se morajo pred pogoditi zaradi premoženja in imetka in pravic, in kedar bo to na vse strani v zadovoljnost dognano, takrat še le oživi vzvišena Slovenija, kar Bog kmalu daj. Da je taka enotna slovenska dežela naslonjena na Jadransko morje za Avstrijo močen mejaš proti Laškemu, spoznavajo že sami Nemci in kdor v zgodovino gleda, vidi že enako modro napravo v Napoleonovi Ilirii. Zato pa se, če so Slovenci zedinjeni, Drava ne bo v teku nazaj obrnila, Štirski Nemci ne bodo namesto slovenskega vina vode pili in roka desnica bo na semnih prijazno kot dozda sklepala med Nemci in Slovenci kupe in prodave: skratka taka vreditev ne postavi nobenih zidanih granic z visoko vvoznino ampak niti poznalo se ne bo, ravno tako kakor se meja med mariborskim in Graškim krogom ne pozna in povsod lepa trata raste in vsak potok čisto vodo potače. Da pa tudi dače ne bode več ampak manjše je bilo deloma že tu omenjeno, deloma v teh listih že pred s številkami dokazano.

Ali se tedaj imamo zedinjene Slovenije v vredjeni in zadovoljni Avstriji bati, ali se tem več veseliti? To povejte dragi rojaki nasprotniku, kedar Vas straši, če pridete volit našega federalističnega in narodnega kandidata.

Izdatelj in odgovorni vrednik Anton Tomšič.

* (Stranska železnična črta iz Kobarida na Čividad.) 26. marca lanskega leta sta dobila Hektor vit. Ritter in Iv. dr. Scrinzi, dovoljenje, da se lahko lotita naprejšnjih pripravljavnih del, merjenja itd. za avstrijski kos te črte. Zdaj sta že podala ministerstvu za kupčijstvo načrt ceste od Kobarida do italijanske meje, t. j., do Stupice. Izprva bi držala ta črta proti zahodu po dolini male reke Idrije poleg sedanje vožne ceste; pri Starem selu pa bi preskočila v dolino reke Nadiže. Na tem poslednjem kosu bi bili 3 predori (tuneli), eden 200 tisoč in 500, drugi 420 metrov dolg. Ves avstrijski kos te železnice do meje bi bil nekaj čez eno miljo dolg.

* (Mrtve in žive na pomoč za nemškutarje!) Kakor nam pripovedujejo prav zanesljivi možje iz mariborske okolice, nahajajo se na nemškutarskih oklicih podpisana imena, katerih lastniki več vedo o svoji smrtni uri, kakor pa kako so prišla njih imena pod oklice in vabila. Da je število večje, podpisali so prelubeznjivi naši nemškutarji iz nekterih srenj tudi imena, o katerih v dotičnih srenjah ni mlado ni staro nič ne vé. Če ne ne more iti z lepo, naj gre z „grdo“, si mislijo nemškutarji; pa vendar ne pojde!

* („Slovensko-nemškega“ kandidata) se daje imenovati g. pensionirani stotnik Seidl. Kdor nam pové ali je to tič ali miš, dobi en iztis „Marb. Zeitg.“ zastonj. S odkritimi sredstvi do poštenega cilja pravimo mi, nemškutarji pa za takimi neparnimi imeni love svoje — slepe miši.

* (Volitveni shod 26. t. m., t. j. v petek pred volitvo v mariborski čitalnici). Še enkrat opominjamo svoje bralce, da se snidejo 26. t. m. vsi rodoljubni volilci in dragi bližnji narodnjaki k razgovoru in veselici v čitalnični dvorani. Kdor še nima ustopnice, naj se oglasi v našem vredništvu. Za zdaj moremo naznaniti, da so se nam napovedali za ta večer znani rodoljubi iz Ljubljane, Celja, Gradca, celo iz Hrvaškega. Živili! —

Dunajska borza od 19. februarja.

5% metalike	61 fl. 90 kr.	Kreditne akcije	284 fl. 60 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov.	61 fl. 90	London	122 fl. 25 kr.
5% narod. posojilo	67 fl. 90 kr.	Srebro	120 fl. 75 kr.
1860 drž. posojilo	76 fl. 70 kr.	Cekini	5 fl. 78 1/2 kr.
Akije narod. banke	717 fl. — kr.		

Maribor.

Henrik Murnik,

kamnarski mojster

na cesarski cesti (Kaiserstrasse) za gradom v Mariboru se priporoča za vsakršna zidarska in umetna kamnosekarska dela, nadgrobnne kamne itd. itd. po nizki ceni.

Dr. Ferdinand Duhač,

odvetnik v grajskih ulicah št. 141 v Mariboru.

Oziraje se na oklice dunajskega in deželnega uradnega časnika naznanja

Dr. Anton Wibmer,

p. n. občinstvu, da je svojo odvetniško pisarnico 17. februarja t. l. v Mariboru hiš. št. 8 na grajskem trgu (Burgplatz) pri tleh na oglu proti vodnjaškim ulicam (Brungasse) v hiši g. Tiso odprl.

➡ SOL ➡

živinska, rdeča po 3 gl. 50 kr. cent
siva, . . . „ 2 „ 25 „ „
se dobiva pri

F. Koletniku
v Mariboru

Lastniki: Dr. Jože Vošnjak in drugi.

Tiskar Eduard Janžič.